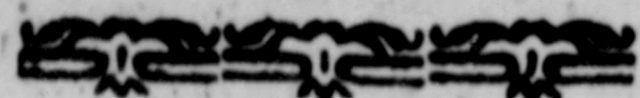

Och lärer Landet mera vinna
Med det vi icke Caffe få,
När pengarne likväl försvinna
För hvad som följer deruppå? —

Nå, nå, jag spår om sorgsna tider,
Fast jag ej Caffe-fumpen ser,
Ja, tröste mig, ehvad det lider,
Så måtte hända något mer!

Twå balmstrån uti kors jag märker;
En smäll i natt jag höra fått;
Min liktorn emot wanan märker;
Och det betyder intet godt.

En diger-död lär blifwa rönnet,
Om Lagens helgd skal hållas wist;
Och man får se det wackra tönnet
Snart somna af i Caffe-brist.

En

Högstbedröfwad Enfas

Sämmerliga Klagan

Öfwer

Caffe = Förbudet.

Kan sjungas efter egen forgeton.

F A S T U N,
Tryckt hos Pehr Ol. Årmar, 1799.

Hushålls lagar lastas gemenligen
af den okunnige och Slöfaren; men den
wälsinnade undersåten prisar med dem
Regentens wisshet, sin bergning och Lan-
dets förkofran — — Anonym.

Min Salig Man — Gud frögde själen!
Han toligt led sin tid och deg.

Sen följde armod mig på hälen,
Och än har icke hämnden nog.

Dock — öfwerflödet ware ära! —
Som fortade hans snåla lif,
Och länna mig i ro at nära
Den Luxe, som war vårt största Rik.

Jag harmas, när jag kommer håget,
Hans altfördömda enwisshet,
At lyda Lag när ingen såget,
Och icke dölja hwad man wet.

En

En och en half han för som mången;
Men just den dag förbudet kom,
Jag swär, at han ifrån den gången
Ej mer den halwa brödt sig om.

At bräta mot en Lag, för råsten,
Var honom just et samwetsagg:
Han lade af den bästa wästen,
Ett enda arma sidenplagg.

Hur ofta blef jag ej bestylder
För underslef, man stundom gör:
En Möbel, blott den war förghylder —
Bort — eller också stättas för.

Ja — ware lof, fast tiden trycker,
At denna Saggen kola af;
Ty Salig Gubben sina nycker
I lifwet aldrig öfwer gaf.

Jag

Jag såleds ej hans död beflagar,
Och ingen ting jag saknade,
Knappt våra fordna wålmagtsdagar,
Om icke Caffe — we — ack we!!! —

Jag kan för tårar ej beskrifwa
Det hjertans qwal mit tön nu tår.
Hwad skal utaf wårt Land wäl blifwa
Sen knot och tystnad härsta der?

Förnöjelsen är platt förswunnen,
Och Caffe-bordet icke mer
Den huswudsak för lösa munnen,
Som uplått hwad som nånsin ser.

Men lycka — mina fenster höllas
Af lakar, efter Gubbens död,
Hwar innom kan försigtigt dölas
En wida större sorg och nöd.

Mit

Mit dök ger folket skal at tänka,
Jag det i djupa sorgen bär

Liksom en högstbedröfwad Enka,
Fast wändan dock för Caffe är.

Så må jag tadel undanwika;
En werlden har ej mer resen,
Än om min nöd den kan predika,
Som wore jag et dårhus-hjon.

Men ack! hwart skal jag taga wägen?
Min man är död och ingen lön.

Fast oförtalt, dock högst förlägen,
Är jag olycklig med mit lön.

Dock, fast det gälde tusen daler,
Jag wåga wil förbrantelsen,

At rickta fattige Fiscaler
Och muta swultne Ombudsmän.

Skuld och behofwer mig förfölja;
Men jag den lufsra trösten har,

At

At slippa för en man dem dölja,
När jag ur huset något drar.

Jag hör ej mer af gamla tjältet,
Hur alt förstörs, hur alt går åt;
Och har således fria fältet,
At spela mina små försät.

Skal jag mig bry om Land och Krona
Kan lida utaf öfwerflöd:

Derför et almant wäl förskona,
At det betala med min död? —

Nei kom du kära Caffe-böna,
Du muntrar mig, och mit begär
Är hälst at egen förmån röna;
En hwar och en sig närmast är —

Det fordras nu at requirera
Båd Bäwerqäl och Dymelsträck,
Och Camfert, ambra, med hwad mera,
Om obstruction skal gå putsäck.

Och